

מ"ת 57725/07/19 - מדינת ישראל - תביעות מרכז נגד אברהם משלטי

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"ת 57725-07-19 מדינת ישראל נ' משלטי(עציר)

לפני: כבוד השופט גיא אבנון
המבקשת: מדינת ישראל - תביעות מרכז
נגד
המשיב: אברהם משלטי
בשם המבקשת: עו"ד רינת מילבסקי
בשם המשיב: עו"ד אבי אלפסי

החלטה

נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות אלימות, איומים והטרדה כלפי בת זוגו מזה כתשעה חודשים, היא המתלוננת, וכן עבירות נוספות כפי שיפורט להלן. בצד כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים. בדיון מיום 8.8.19 כפר ב"כ המשיב בקיומן של ראיות לכאורה, ולחלופין טען כי קיימת חולשה ראייתית של ממש, ועתר לשחרר את המשיב בתנאים מגבילים שיבטיחו הרחקתו מן המתלוננת. לחלופין הציע תנאי מעצר בית תחת פיקוח, ולחלופי חלופין ניתנה הסכמתו להפניית המשיב לקבלת תסקיר מעצר. ב"כ המבקשת עתרה להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים.

כתב האישום

1. באישום מס' 1 נטען כי על רקע בקשתה של המתלוננת כי לא יתקשר אליה שוב, פנה אליה המשיב ביום 12.7.19 בשעות הערב במסרונים קוליים ובשיחות בהן איים כי לא יעזוב אותה, לא ישחרר אותה, יגיע אליה הביתה ולא כדאי לה לצאת מהבית, ילך להוריה, לא כדאי לאף אחד להתערב כי מי שיתערב ייפגע. בסמוך לשעת חצות שבה המתלוננת לביתה והבחינה במשיב כשהוא עומד מחוץ לדלת, דופק בחוזקה בדלת וקורא בשמה. אז יצאה המתלוננת מן הבניין והמשיב שהבחין בה יצא בעקבותיה תוך השלכת כוס פלסטיק לעברה. בסמוך לגן גנדי נעצרה המתלוננת. המשיב תפס בעורפה, גידף אותה "אמרר לך את החיים, אהרוס לך את החיים", ואיים עליה כי אם לא תהיה אתו, אחד משניהם ימות. המתלוננת התיישבה על אבן והחלה לבכות, ובתגובה תפס המשיב בגרונה וחנק אותה בידו תוך שדחף אותה לאחור. נוכח התנגדותה ולאחר ששחרר מאחיזתו, הוריד המשיב את חולצתו והשליכה על פניה של המתלוננת. בהמשך לכך הוציא המשיב סכין יפנית מכיסו ואיים כי "כל מי שיתקרב אלייך אני אחתוך אותו ואותך, ואני מת שיהיה מישהו שיתערב". המתלוננת הלכה לביתה ובעקבותיה המשיב. בעודה בביתה התקשרה המתלוננת למשטרה.

2. למקום הגיעו שוטרת ושוטר אשר מצאו את המשיב מחוץ לדלת ביתה של המתלוננת. המשיב התבקש (נראה כי נפלה טעות סופר בכתב האישום - סעיף 10 - ג"א) למסור לשוטרים את הכוס שאחז בידו, סירב ואמר לשוטרת "למה

מי את בכלל, זוזי ממני". בתגובה הודיעה לו השוטרת כי הוא מעוכב, ובתשובה איים עליה באומרו "תיזהרי ממני כי אני אשתמש בכוח כלפיך, את לא תגעי בי".

בגין אישום זה מיוחסות למשיב עבירות אימים כלפי המתלוננת, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), תקיפה סתם - בן זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

3. באישום מס' 2 נטען כי בעקבות האירוע המתואר לעיל נעצר המשיב ושהה בתא הפרדות במעבר איילון. ביום 15.7.19 בשעה 18:15 לערך התקשר המשיב למתלוננת ואמר לה "תראי (ל)איזה מצב הגענו" ושאל האם היא מתכוונת ללכת עם זה עד הסוף. משהשיבה בחיוב ענה לה כי לאור עברו הוא עלול להיאסר לתקופה ממושכת כתוצאה מהתלונה. בגין אישום זה מיוחסת למשיב עבירה של שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק העונשין.

4. באישום מס' 3 נטען כי בין המועדים 10.7.19 - 12.7.19 התקשר המשיב למתלוננת 245 פעמים ושלה מאות מסרונים, זאת אף שהאחרונה ביקשה ממנו לחדול ממעשיו. בגין אישום זה מיוחסת למשיב עבירה של הטרדה באמצעות מתקן בזק, לפי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982.

5. באישום מס' 4 נטען כי ביום 18.7.19 שוחרר המשיב ממעצרו בהחלטת בית המשפט בראשון לציון (מ"י 29906-07-19) במסגרתה נאסר עליו ליצור קשר כלשהו עם המתלוננת, ישיר או עקיף, למשך 10 ימים. למחרת, ביום 19.7.19 בשעות הצהריים ניגש המשיב לקטין בן כ-16 ששהה ברחוב וביקש ממנו לבצע שיחת טלפון ממכשיר הטלפון של הקטין. המשיב מסר לקטין את מספר הטלפון של המתלוננת, וזה חייג את אליה ומסר את מכשיר הטלפון לידי המשיב, שביקש מהקטין שישוחח בעצמו עם המתלוננת ושאל אותה למקום מגוריהם של הוריה. הקטין סירב לדבר והשיחה נותקה. בהמשך שאל המשיב את הקטין לכתובת שפרטיה בכתב האישום, הגיע למקום בו מתגוררים הוריה של המתלוננת, וביקש לשוחח עם אביה. האב סירב להכניס את המשיב לביתו. בגין אישום זה מיוחסת למשיב עבירה של הפרת הוראה חוקית, לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין.

דין

ראיות לכאורה

6. לא ראיתי לחזור על טיעוני הצדדים. בתמצית שבתמצית, ב"כ המשיב לא כפר בכך שמרבית תוכנו של כתב האישום מבוסס על דברי המתלוננת, אלא שלטענתו חומרי החקירה לרבות תיעוד מצולם סותרים את טענותיה של המתלוננת ומצביעים על חוסר מהימנותה, הן בנוגע לאירועים מושא כתב האישום והן באשר לטיב הקשר בינה לבין המשיב. ב"כ המבקשת, מנגד, סמכה ידיה על חומרי החקירה שנאספו וביקשה לקבוע כי קיימות ראיות לכאורה וכי קמה מן המשיב עילת מסוכנות המתעצמת נוכח עברו הפלילי המכביד.

7. עיינתי במלוא חומרי החקירה הכתובים שנאספו וצפיתי בסרטונים. אקדים אחרית לראשית ואומר כי מצאתי לקבוע קיומה של תשתית ראיות לכאורה בעלת עוצמה של ממש וללא חולשה כלשהי, להוכחת העבירות המיוחסות למשיב בכתב האישום. כן מצאתי לקבוע מסוכנות מובהקת הנשקפת מן המשיב בראש וראשונה כלפי המתלוננת, אך לא רק כלפיה, וכן קיים חשש לא מבוטל לשיבוש הליכי משפט ולהפרת התנאים המגבילים. אדגיש כי עילות המעצר מתעצמות נוכח עברו הפלילי הרלוונטי והמכביד של המשיב, וכי התנהגותו מגלה כי יקשה עד מאד (אם בכלל) לתת בו אמון, תנאי בסיסי לצורך בחינת אפשרות שחרורו לחלופת מעצר כלשהי (לרבות המשך המעצר בפיקוח אלקטרוני). חרף האמור לעיל, מבלי לטעת ציפיות בלבן של המשיב ועל מנת שלא לסגור לחלוטין את הדלת בפני אפשרות שחרורו ממעצר ממש, ראיתי להפנות את עניינו של המשיב לשירות המבחן, אשר יבחן אפשרות המשך המעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני, בפיקוח ערבים רציניים, בהרחקה של ממש מן המתלוננת ותחת ערבויות משמעותיות ומרתיעות.

8. כבר בפתח דבר אבהיר כי האישומים מבוססים אמנם על דבריה של המתלוננת, אך אלו מקבלים חיזוק של ממש הן בממצאים אובייקטיביים בדמות תיעוד כתוב של מסרונים ושיחות בין המשיב והמתלוננת, הן בדו"חות פעולה, מזכרים ותיעוד בשטח (לרבות סרטונים) ובפרט בהודעותיו של המשיב עצמו, שהודה בפועל (מבלי שהכיר בכך) כמעט בכל המעשים המיוחסים לו בכתב האישום.

למעשה, די בקריאה רציפה של הודעות המשיב כדי להתרשם מעוצמת האובססיות שלו כלפי המתלוננת, מכך שאיננו מוכן להכיר בהחלטתה להיפרד ממנו ולהפסיק את הקשר ביניהם, ומכך שגם כיום, לאחר מספר הודעות שנגבו מהמתלוננת, ואף לאחר שנערך עימות בין השניים במסגרתו הטיחה במשיב את מעשיו הרעים, הוא ענה כך (בתום העימות): "כל מה שהיא משקרת אני עדיין אוהב אותה, וכל העלילה הזאת זה בגלל שהמשפחה שלה נכנסו לתמונה, אז היא רוצה להראות להם שהיא מתלוננת". כלומר, אפילו בתום עימות בין השניים, עימות בו הוטחו במשיב אמירות קשות מפיה של המתלוננת (שסירבה בתחילה להשתתף בעימות, בשל פחדה מן המשיב) סירב המשיב להכיר בכך שהמתלוננת איננה מעוניינת בו, תוך ניסיון למצוא הצדקות כאלה ואחרות ש"וציאו את העוקץ" מדבריה.

אישום ראשון

9. האישום מבוסס ראשית על דבריה של המתלוננת, עליהם חזרה בעקביות במהלך הודעותיה השונות. ב"כ המשיב ניסה לשכנע כי המתלוננת איננה מהימנה, זאת נוכח העובדה שחרף דבריה כי ביקשה להיפרד מן המשיב, היא שהתה בביתו פעמיים במהלך החודשים האחרונים, ואף קיימה אתו יחסים. כן טען כי המתלוננת הסתירה חלק מן המפגשים בהודעותיה במשטרה, וניאותה לספר עליהם רק לאחר שעומתה עם דברי המשיב בחקירתו. דין טענות המשיב להידחות בשתי ידיים. ראשית, ומה בכך שהמתלוננת ניאותה להיפגש עמו ולקיים עמו יחסים? האם מכאן יש ללמוד כי דבריה, לפיהם ביקשה להיפרד מן המשיב, אינם נכונים? המשיב אישר בהודעותיו, פעם אחר פעם, כי המתלוננת ביקשה להיפרד ממנו, כי חסמה את מכשירי הטלפון שלו (מספר מכשירים) משיחות ומסרונים, אלא שהוא סירב להכיר בכך. המתלוננת הבהירה כי הגיעה לביתו של המשיב אשר התחנן כי תגיע אליו, והיא נאותה לעשות כן. האם בכך יש להשפיע על מהימנותה? האם בכך יש להפחית מחומרת מעשיו של המשיב?

10. שנית, כבר בפתח הודעתה הראשונה (13.7.19) סיפרה המתלוננת על מספר מפגשים עם המשיב, לרבות

בביתו בנתניה, לאחר שהודיעה לו כי היא נפרדת ממנו. בהודעתה השניה (15.7.19) סיפרה על מפגש נוסף שהמשיב שכנע אותה לקיים. עיון בהודעותיה של המתלוננת מגלה הודעות סדורות ועקביות, כאלו המתיישבות עם ממצאים אובייקטיביים ונתמכות אף במרבית דבריו של המשיב עצמו.

11. שלישית, כידוע, בשלב זה של ההליך בית המשפט איננו בוחן ממצאי מהימנות, ולא שוכנעתי כי כתב האישום דנן עולה כדי אותם חריגים המצדיקים בחינת מהימנות בשלב בדיקת ראיות לכאורה. נהפוך הוא, שוכנעתי כי גרסת המתלוננת מתיישבת להפליא עם כלל הממצאים בתיק החקירה, וכאמור, אף עם עיקר דבריו של המשיב עצמו.

12. תיאור האירוע מפי המתלוננת מפורט ומדויק, תוך התייחסות לתחושותיה במהלכו, חששה מן המשיב, והאופן בו שכנעה אותו לאפשר לה ללכת לביתה לאחר האירוע, וכך ניצלה את ההזדמנות להסתגר בביתה ולהתקשר משם למשטרה. ראו הודעתה מיום 15.7.19 שורות 161-165. המתלוננת עמדה על גרסתה כי המשיב תפס אותה בגרון וחנק אותה, ואישרה כי לאחר מכן תפס את פניה ונתן לה נשיקה (הודעה מיום 15.7.19 שורות 178-181). חרף טענות המשיב, עמדה על טענתה כי האחרון החזיק סכין, ומסרה תיאור מדויק: "סכין קטנה, נראית כמו יפנית, ידית בצבע לבן", ולצד זאת לא מצאה להשחיר את פניו של המשיב: "החזיק (בסכין - ג"א) ואיים, אבל לא פגע עם הסכין" (הודעה מיום 15.7.19 שורות 182-185).

13. תיאור האירוע באישום הראשון מתיישב עם התיעוד המצולם, עם דבריו של המשיב, עם המזכרים ודו"חות הפעולה ועם הממצאים בשטח: העובדה שהמתלוננת הלכה (ולא רצה) בדרכה מן הבית ובדרכה בחזרה אליו; ניסיונה להתחמק מן המשיב בחזרתה לביתה בתואנה כי "תביא אש" (מצית/גפרורים - המשיב ביקש לעשן); בקבוק וודקה מלא עד מחציתו וכוסות נמצאו בגן - המשיב אישר לשוטרים בשטח ובהודעותיו כי אלו שלו; הימצאות מספר כוסות מתיישבת עם טענת המתלוננת כי המשיב השליך לכיוונה כוס (שלא פגעה בה) בלכתו אחריה, ומנגד עם חזרתו של המשיב לכיוון הבניין כשכוס (אחרת כנראה) בידו; טענת המתלוננת כי המשיב השליך עליה חולצה מתיישבת עם האופן בו נצפה המשיב חוזר לכיוון הבניין כשפלג גופו העליון חשוף, כך גם עוכב על ידי השוטרים, והוא אף אישר כי הסיר את חולצתו במהלך האירוע עם המתלוננת; הודעתה המפורטת של המתלוננת למוקד 100; התרשמות המוקדנית כי המודיעה (המתלוננת - ג"א) נשמעה מבוהלת; דבריו של המשיב עצמו אשר קשר עצמו למרבית האירוע המיוחס לו; דו"חות הפעולה של השוטרים והתיעוד המצולם מבססים את האירוע כלפי השוטרים ומחזקים את התשתית הראייתית ביחס לאירוע העיקרי.

14. בניגוד לטענת ב"כ המשיב, מצאתי כי דברי המשיב לשוטרת כמפורט בכתב האישום מתיישבים עם חומר החקירה ומקימים לְמַצֵּעַ עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. לדעתי, חסד עשתה המאשימה עם המשיב, משיכלה לייחס לו גם עבירה של איומים כלפי השוטרת (ראו דו"חות הפעולה של שני השוטרים, תיעוד מצלמת גוף של השוטרת מעיין כהן ודו"ח תובנות מצלמת גוף מאת תרזה גרגס). שילוב הממצאים מבסס תשתית ראיות לכאורה מובהקת ומשמעותית, אשר קושרת את המשיב לכל העבירות המיוחסות לו באישום זה ללא חולשה כלשהי.

אישום שני

15. אין מקום להכביר מלים באשר לאישום זה, בו הודה המשיב בחקירתו, אלא שלטענתו כלל לא ניסה להדיח את המתלוננת. אינני מקבל את הטענה. המשיב פנה למתלוננת, ולכאורה ניסה לשכנע אותה לחזור בה מתלונתה ולהסתפק בבקשה לצו הרחקה, זאת על רקע חששו של המשיב מהשלכות התלונה, בפרט על רקע עברו הפלילי המכביד.

2 הערות בעניין זה: ראשית, דומה שיש לברר את האופן בו התאפשר למשיב - אז עצור לצרכי חקירה בגין חשד לביצוע עבירות אלימות במשפחה - לקיים שיחת טלפון אל המתלוננת. לכאורה התגלה מחדל חמור אותו ראוי לבחון, בין אם מדובר במחדל של שב"ס לבד ובין אם מדובר במחדל בממשק שבין שב"ס למשטרת ישראל, ומצופה מהמאשימה לא להותיר את הנושא ללא בדיקה יסודית (נראה כי נדרשת בדיקה משולבת של יאח"ס והמחלקה לחקירת שוטרים. תיק החקירה איננו מלמד על בדיקה שנעשתה. למען הסר ספק, אינני סבור כי יש בבדיקה מסוג זה כדי להצדיק עיכוב של ההליך המשפטי בעניינו של המשיב, בפרט כשאין מחלוקת ראייתית בדבר קיומה של שיחת הטלפון מהמשיב למתלוננת).

שנית, הודעתו של המשיב (מיום 17.7.19 שורות 316-277) - נוסף על הודייתו בפועל במיוחס לו (מבלי שהפנים את חומרת מעשיו), מתגלה כי מדובר באדם מניפולטיבי שאיננו מהסס לשנות את גרסתו במהלך החקירה בהתאם לצרכיו ולרצונותיו המשתנים. אמנם, עניין זה יהיה רלוונטי בעיקר בתיק העיקרי, לצורך בחינת מידת המהימנות שניתן במשיב והמשקל שיינתן לגרסתו, אך יש בכך כדי לחזק את החלטתי כי אין הצדקה לבחון בשלב זה של ההליך את מהימנות גרסתה של המתלוננת.

אישום שלישי

16. אין מחלוקת ראייתית על כמות שיחות הטלפון והמסרונים מאת המשיב למתלוננת, בפרק זמן כה קצר ועל רקע הודעתה כי היא מבקשת להיפרד ממנו. לטענת ב"כ המשיב, גם המתלוננת ניסתה ליצור עמו קשר, ומטעם זה אין מדובר בהטרדה. הודעותיו של המשיב עצמו בחקירותיו במשטרה, סותרות את טענת בא כוחו. ראו הפניות להלן: הודעת המשיב מיום 13.7.19 (שעה 9:43) שורות 57-52; הודעת המשיב מיום 13.7.19 (שעה 10:49) שורות 27-19; הודעת המשיב מיום 16.7.19 שורות 37 - תום ההודעה; הודעת המשיב מיום 17.7.19 שורות 29-17, 80-58, 99-173. מכאן, די בגרסת המשיב כדי לקבוע קיומן של ראיות לכאורה להוכחת האישום.

אישום רביעי

17. לטענת ב"כ המשיב, מרשו בסך הכל ניסה ליצור קשר עם אביה של המתלוננת, ואין בכך הפרה של תנאי השחרור. אני דוחה את הטענה מכל וכל. ראשית, המשיב יצר קשר עם המתלוננת עצמה, באמצעות שיחת טלפון של צד שלישי (הקטין) אל המתלוננת, והמשיב אישר זאת בחקירתו (לאחר שתחילה הכחיש את החשד ולאחר שעומת עם הקלטת השיחה), ראו הודעת המשיב מיום 21.7.19. שיחת הטלפון אל המתלוננת מהווה הפרה בוטה של תנאי השחרור שאסרו על המשיב ליצור עמה קשר, במישרין או בעקיפין. יתכן שאף ניתן לראות בכך ניסיון לשיבוש הליכי

חקירה ומשפט.

18. שנית, הגעת המשיב לבית הוריה של המתלוננת מהווה הפרה נוספת של תנאי השחרור. המשיב ידע היטב כי המתלוננת איננה מעוניינת שהוריה יידעו על הקשר ביניהם, והוא הודה בחקירותיו כי ניצל זאת כדי לאיים עליה (ראו הודעותיו מיום 13.7.19 (שעה 9:43) שורות 64-67, 93-103; מיום 13.7.19 (שעה 10:49) שורות 36-37; מיום 16.7.19 שורות 88-91; מיום 17.7.19 שורות 132-140, שורות 180-182). מכאן, אין ספק שהגעת המשיב לבית ההורים מהווה יצירת קשר עקיף עם המתלוננת.

19. שלישית, הגעת המשיב לבית הוריה של המתלוננת מהווה לא רק הפרה של תנאי השחרור, אלא מדובר בצעד שנועד לפגוע בה ולהגשים את האיומים שהפנה כלפיה. במעשה זה המחיש המשיב למתלוננת כי הוא אדם ש"עומד במילתו", כי הוא מממש את איומיו, וכי הוא פוגע בה מיד לאחר ששחרר ממעצר בגין תלונתה נגדו במשטרה. אינני מקבל את טענת ב"כ המשיב לפיה, גם אם ייקבע שמדובר בהפרת תנאים, הרי שמדובר בהפרה ברף נמוך. לדעתי, מדובר באירוע חמור ביותר שיש בו כדי להצביע על עזות מצח של המשיב, היעדר מורא מרשויות החוק, ומסוכנות של ממש כלפי המתלוננת.

מסקנה

20. נוכח המפורט לעיל אני קובע כי קיימות ראיות לכאורה למכביר וללא חולשה כלשהי, להוכחת כל העבירות המיוחסות למשיב בכתב האישום.

עילות מעצר

21. העבירות המיוחסות למשיב מגלות מספר עילות מעצר. ראשית לכל, נשקפת ממנו מסוכנות של ממש למתלוננת. העובדה כי עד כה תקף אותה באופן שלא הותיר בה חבלות פיזיות (ומכאן מדובר בתקיפה סתם, שאיננה "סתם" כלל ועיקר), איננה מפחיתה כהוא זה מעוצמת המסוכנות הנשקפת ממנו כלפיה. המשיב גילה בהתנהגותו אובססיביות בלתי נשלטת, בה לא הפסיק להתגאות.

ראו, לשם דוגמא בלבד, את הודעת המשיב מיום 17.7.19: "ש. מה רצית להגיד לה בזה? ת. שתדבר אתי ותרגיע אותי בטלפון. ש. אז אתה מנסה להכריח אותה להתקשר אליך? ת. אמרתי לה שלא תשחק אתי כי היא הבטיחה לי להתקשר אלי, אז שלא תשחק אתי ותתקשר. ש. אז מההודעות האלה אני מבין שהיא לא רוצה להתקשר אליך? ת. כן. ש. אז למה אתה ממשיך לשלוח הודעות ושיחות? ת. כי היא חברה שלי ואני אשלח לה מיליון הודעות ושיחות (הדגשה הוספה - ג"א) ואני אוהב אותה, ואני אצטרך לשלוח לה גם מיליון הודעות אז אני אשלח לה, מדובר באשה שאני אוהב. ש. זה נשמע אובססיבי? ת. אני אוהב אותה. ש. לא עונה לא (כנראה צ"ל להיות כתוב "לא עונה לך" - ג"א), לא רוצה לדבר אתך, למה ממשיך? ת. אז מה, כי היא ככה מתנהגת כל הזמן דברנו בטלפון גם כשרבנו" (שורות 117-129).

22. שנית, נשקפת מן המשיב מסוכנות כלפי כל מי שיפריע לקשר בינו לבין המתלוננת, בין אם מדובר באחרים עמם תרצה המתלוננת לעמוד בקשר, בין אם מדובר בהוריה של המתלוננת, או בכל אחד אחר שיעמוד בדרכו. המשיב לא היסס לומר זאת בחקירותיו במשטרה, במהלך העימות עם המתלוננת ואף בבית המשפט. ראו את העימות בין המשיב לבין המתלוננת, במהלכו אמר המשיב פעמיים כי מי שידבר סרה במתלוננת "יוריד לו את הראש", ולאחר מכן הסתייג מדבריו ותיקן כי "אני לא יוריד (כך במקור - ג"א) לו את הראש אבל אתן לו כמה פצצות לפנים" (שורות 70-76).

במהלך הדיון בבית המשפט, תוך כדי טיעון בא כוחו של המשיב, כשהפניתי אותו לדברי המשיב בעימות (כמפורט לעיל), התפרץ המשיב באומרו "נכון, מי שידבר עליה רע" (פרוטוקול עמוד 10 שורות 15-17). הנה כי כן, אפילו נוכחותו של בית המשפט, כשהמשיב נתון במעצר תחת כתב אישום חמור במהלך דיון בשאלת מעצרו עד לתום ההליכים, לא הרתיעה את המשיב מלשוב על איומיו תוך המחשת המסוכנות הממשית הנשקפת ממנו.

23. שלישית, בתוך תקופת החקירה ובזמן ששהה בבית המעצר, שיבש המשיב לכאורה את החקירה בפניה ישירה למתלוננת. מכאן קמה עילה מוכחת של חשש לשיבוש הליכים.

24. רביעית, המשיב במעשיו גילה כי מורא הדין איננו חל עליו: יום אחד בלבד לאחר ששוחרר ממעצר, מצא להפר ברגל גסה את תנאי השחרור. מכאן קמה עילה של אי קיום צווי בית המשפט.

25. חמישית, עברו הפלילי הרלוונטי והמכביד של המשיב מעצים עד מאד את עילות המעצר עליהן עמדנו לעיל. לחובת המשיב 9 הרשעות קודמות, בגין חלקן ריצה מאסרים ממושכים מאחורי סורג ובריח (חלקם בני מספר שנים): בריחה ממשמורת חוקית (פעמיים), עבירות סמים שונות, קשירת קשר לביצוע פשע, איומים, החזקת סכין, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, ועוד. בגין הרשעתו האחרונה תלוי נגד המשיב מאסר מותנה בן 5 חודשים, בר הפעלה בתיק דין.

כשאת אומרת לא, למה את מתכוונת

26. זו, בתמצית, גרסתו של המשיב. מבחינתו המתלוננת איננה יכולה שלא לרצות בו, ולכן גם אם תשוב ותדחה אותו, הוא לא יקבל "לא" כתשובה.

על המשיב להפנים: "לא" הוא לא! בין אם הדבר נאמר באופן רפה, ודאי כשהוא נאמר בצורה מפורשת, מובהקת וחד משמעית. המתלוננת דחתה את המשיב מפניה עשרות ומאות פעמים, במפגשים פנים אל פנים, במסרונים, בשיחות טלפון. היא חסמה אותו מלהתקשר אליה ובנפרד חסמה אותו ממשלוח מסרונים. דא עקא, דבריה של המתלוננת נפלו על אזניים ערלות.

המשיב טח עיניו מלראות ואזניו מלשמוע. כל אמירת לאו דרבנה אותו לפעול מחדש. המתלוננת, לשיטתו,

מעוניינת בו, רוצה אותו, וכי איך אפשר אחרת? להבנתו, כשהיא אומרת לא, אין זאת אלא שהיא משחקת בו, מתגרה בו, ולחלופין, נאלצת להתלונן במשטרה נגד רצונה להיות אתו, אך ורק על מנת לרצות את הוריה המתנגדים לקשר ביניהם. להמחשה (מבין רבות) ראו תשובות המשיב בהודעתו מיום 13.7.19 (שעה 10:49): "ש. למה הטרדת אותה בכל כך הרבה הודעות? ת. זאת חברה שלי, מותר לי. ש. היא ביקשה ממך מספר פעמים להפסיק ובמידה ולא היא תפנה למשטרה, למה המשכת להטריד בהודעות? ת. זה אהבה, זה לא הטרדה והיא תמשיך להיות חברה שלי, את תראי. ש. למה שהיא תמשיך להיות חברה שלך? ת. היא תמשיך להיות חברה שלי" (שורות 21-27).

27. דומה שהמשיב שריו בעבר, בתקופות בהן נשים נעדרו זכויות, וחייהן היו תלויים בגבר שלצדן. רצון - רצון בלבד. שאיפותיהן - לחיות אתו ולשרתו. בלעדיו - הן כלום. אין אוטונומיה, אין מימוש עצמי, אין זכויות, אין הבעת דעה, אפס יכולת להתנגד לרצונו של הזכר השליט.

לשמחתנו, תקופה חשוכה זו פסה מן העולם זה מכבר, ודאי במדינות דמוקרטיות, ודאי וודאי במדינת ישראל המכירה בזכותו של כל אדם לאוטונומיה על חייו הנתונים לבחירתו החופשית. המתלוננת ניסתה להסביר זאת למשיב - לשווא. משטרת ישראל ניסתה להסביר זאת למשיב - לשווא. בית המשפט ניסה להסביר זאת למשיב, תוך שחרורו (לבקשת המשטרה) בתנאים שיבטיחו הרחקתו מן המתלוננת - לשווא. אפילו מעצר ממש לא מנע מן המשיב להתקשר אל המתלוננת (עוד בשלב החקירה) ולנסות להניאה לחזור בה מתלונתה. ולאחר שחרורו הגדיל המשיב עשות, התקשר (פעם נוספת) אל המתלוננת והגיע לבית הוריה.

28. מכאן, המשיב גילה על עצמו בהתנהגותו לא רק כי מורא הדין איננו חל עליו אלא אף צווי בית המשפט ומאסר מותנה המרחף מעל ראשו, לא הרתיעוהו מלשוב למעשיו הרעים.

לכאורה, בשלב זה צריך הייתי להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים, לאחר שנוכח המפורט לעיל מצאתי כי יקשה עד מאד (אם בכלל) לתת בו אמון, תנאי בסיסי לצורך בחינת אפשרות שחרורו לחלופת מעצר כלשהי (לרבות המשך המעצר בפיקוח אלקטרוני). חרף האמור לעיל, מבלי לטעת ציפיות בלבו של המשיב ועל מנת שלא לסגור לחלוטין את הדלת בפני אפשרות שחרורו ממעצר ממש, ראיתי להפנות את עניינו לשירות המבחן, אשר יבחן אפשרות להמשך המעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני, בפיקוח ערבים רציניים(ככל שיוצעו כאלה), בהרחקה של ממש מן המתלוננת ותחת ערבויות משמעותיות ומרתיעות. בשל פגרת בתי המשפט, מועד לקבלת תסקיר מעצר ולהמשך הדיון ייקבע בידי המותב שידון בבקשה.

ניתנה היום, י"ח אב תשע"ט, 19 אוגוסט 2019, במעמד
הצדדים.